

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: A. S., narozený dne X,
státní příslušnost: X,
toho času v: Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 4. 9. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2023, č. j.
OAM-1142/BA-BA01-VL13-PS-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl na základě výše nadepsaného rozhodnutí žalovaného zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a zároveň mu byla stanovena doba trvání zajištění do dne 14. 2. 2024. Důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí byly ve zkratce následující skutečnosti: dne 12. 8. 2023 byl žalobce kontrolován při pobytové kontrole v Praze, přičemž ke kontrole nepředložil žádný doklad. Následně bylo po lustraci v dostupných

evidencích zjištěno, že není držitelem žádného víza nebo povolení k pobytu na území České republiky. Naopak bylo zjištěno, že dne 2. 7. 2023 mu bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, toto rozhodnutí se stalo vykonatelným dne 10. 7. 2023. Žalobci tedy bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění, které nerespektoval. Vzniklo tak podezření, že dotyčný nadále pobýval na území ČR neoprávněně, bez cestovního dokladu a navíc maří výkon správního rozhodnutí. Se žalobcem bylo zahájeno Policií ČR řízení o správním vyhoštění, za tímto účelem byl ostatně i umístěn do zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“). Žalobce nebyl v ČR rovněž nikde hlášen k pobytu, a není tedy zřejmé, kde by se zdržoval. Žalobce nemá k ČR žádné vazby, všechny rodinné příslušníky má podle svých slov v Uzbekistánu, nemá tedy ani tento subjektivní důvod se zdržovat na území ČR po dobu probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce již v rámci řízení na Policii ČR jasně uvedl, že není překážka, která by mu bránila v návratu do Uzbekistánu, vycestoval z vlasti kvůli potřebě výdělku finančních prostředků. Tedy skutečnosti, jež je z pohledu řízení ve věci mezinárodní ochrany zcela irelevantní, a naopak svědčí o jeho zjevné nedůvodnosti a účelovém využití podané žádosti o mezinárodní ochranu jako o prostředku k vyhnutí se vyhoštění do vlasti. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v ČR, a to až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC, i když na území ČR pobýval již delší dobu a on sám nevyvinul naprosto žádnou dřívější snahu požádat v ČR o mezinárodní ochranu. Z výpovědí žalobce učiněných v rámci správního řízení podle zákona o pobytu cizinců nevyplývalo přitom naprosto nic, co by žalobci bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu před jeho zadržením a umístěním do ZZC, pokud o podání žádosti měl skutečný zájem. Z jednání žalobce je naopak zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám žalobce by tento krok v ČR nikdy neučinil. Žalovaný správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, tato k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost. Žalovaný správní orgán rovněž dospěl s ohledem na všechny výše uvedené argumenty k závěru, že z jednání výše žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se tomuto vyhoštění.

2. Proti rozhodnutí žalované o zajištění brojil žalobce žalobou, v níž namítal následující: napadeným rozhodnutím byl žalobce po podání žádosti o mezinárodní ochranu zajištěn podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu v ZZC, a to na nejdelší přípustnou dobu. Žádný z důvodů pro zajištění cizince uvedených v ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu přitom sám o sobě nepředstavuje skutečnosti, pro které by bez dalšího nebylo možné využití zvláštního opatření ve smyslu ustanovení § 47 zákona o azylu (resp. jeho využití by bylo omezeno) a vždy (resp. až na výjimečné případy) by bylo zapotřebí cizince bez dalšího zajistit. Na základě uvedeného má žalobce za to, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem a dovozenou soudní praxí. Konkrétně se žalovaný omezil toliko na rámcové zhodnocení majetkových a rodinných poměrů žalobce, jeho pobytové historie na území ČR a soulad chování žalobce s právním řádem ČR. Žalobce se domnívá, že pokud by se žalovaný zabýval zhodnocením předpokladů pro zajištění žalobce řádně a úplně, dospěl by nepochybně k závěru, že není nezbytné zajistit žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a že je dostačující uložit mu zvláštní

opatření ve smyslu ustanovení § 47 zákona o azylu. Žalovaný však možnost uložení této alternativy posoudil nedostatečně a při uložení zajištění v napadeném rozhodnutí vycházel de facto pouze ze skutečnosti, že se žalobce nacházel na území ČR nelegálně. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž nevyplývá, že by žalobce měl v minulosti páchat jakoukoliv formu trestné činnosti nebo narušovat veřejný pořádek. Uvedené deficiency odůvodnění napadeného rozhodnutí jej činí nepřezkoumatelným. Vzhledem ke všem výše uvedeným okolnostem je žalobce přesvědčen, že pokud by měl možnost pobývat na základě zvláštního opatření podle ustanovení § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu v pobytovém středisku určeném žalovaným, měl by možnost pravidelně kontaktovat svoji rodinu, čímž by se jeho psychické rozpoložení zásadně zlepšilo. Nad rámec uvedeného je žalobce toho mínění, že i kdyby soud shledal napadené rozhodnutí co do zajištění jako takového bezvadným a v souladu se zákonem, doba trvání zajištění stanovená napadeným rozhodnutím je v případě žalobce stanovena v rozporu se zákonem. Napadené rozhodnutí stanoví maximální přípustnou dobu zajištění. Žalobce upozorňuje na mimořádnost institutu zajištění cizince a dodává, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Žalobce dále připomíná povinnost správního orgánu důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by zajištění odůvodňovaly, přičemž uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž žalovaný v řízení vychází, ve spisovém materiálu oporu. V napadeném rozhodnutí však absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že žalobce naplňuje skutkovou podstatu jednoho z důvodů zajištění pod ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Ačkoliv žalovaný stanovení doby zajištění zdůvodnil, není z odůvodnění patrné, zda žalovaný zohlednil konkrétní situaci žalobce. Proto je napadené rozhodnutí ve vztahu ke stanovení doby zajištění žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

3. V žalobě žalobce žádal také o přiznání odkladného účinku žalobě. Soud se však tímto návrhem nezabýval z důvodu, že ve věci rozhodl již před uplynutím lhůty pro rozhodnutí o odkladném účinku podle § 73 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Z toho důvodu považoval rozhodnutí o odkladném účinku za nadbytečné.
4. Žalovaná k žalobě uvedla následující: z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu v přijímacím středisku nebo v ZZC, pokud nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, jestliže byla žádost podána v ZZC a existují oprávněné důvody se domnívat, že byla podána pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv ji mohl podat dříve. Žalovaný správní orgán z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR podle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobce byl rozhodnutím Policie ČR zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Žalobci bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění, které nerespektoval. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení dne 12. 8. 2023 žalobce mimo jiné uvedl, že naposledy vstoupil do schengenského prostoru v říjnu 2022 letecky do Lotyšska, pak byl asi týden v Polsku a

poté přicestoval do ČR. Podle svých slov přicestoval za prací. Žalobce nyní bydlí u svého kamaráda v Praze, je svobodný a bezdětný a jeho rodina žije v Uzbekistánu. V ČR ani EU nikoho z příbuzných nemá. Dále žalobce uvedl, že mu v případě návratu do Uzbekistánu nehrozí žádné mučení, trest smrti, nelidské zacházení nebo nebezpečí. Podle svého tvrzení se nechce vrátit zpět do Uzbekistánu a v ČR by si chtěl legalizovat pobyt. Osoba, která vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti jí uložené, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s policejními orgány. Žalovaný správní orgán dospěl k závěru, že důvěryhodnost žalobce je oslabena, a proto jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se na území ČR bude skrývat a tím mařit výkon úředního rozhodnutí. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce je zřejmé, že existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhoštění se vyhnout. S ohledem na výše uvedené dospěl žalovaný správní orgán k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění a že z důvodu jeho jednání by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo zcela nedostačující a neúčinné, a proto za účelem realizace vyhoštění přistoupil k jeho zajištění a umístění v ZZC.

5. Napadený výrok rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a žalobu neshledal důvodnou.
6. Soud předně uvádí, že při posuzování žalobních námitek vzal v úvahu fakt vtělení § 47 zákona o azylu do zmíněného právního předpisu na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: *„Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). (...) Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění.“* Onen základ v přijímací směrnici (tj. ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU) lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanovil: *„V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“.* V odst. 3 písm. d) pak tentýž článek přijímací směrnice mezi případy, ve kterých lze žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění: *„... mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení; ...“* Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož zákona je proto třeba vykládat eurokonformně.

7. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu: „... rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem (písm. a), nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (písm. b).“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení: „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“
8. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění byl reakcí na shora uvedený čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice.
9. Kontext žalobcovy azylové žádosti pak významně dotváří následující: přirozenou reakcí člověka prchajícího před specifickým druhem nebezpečí je úsilí takto ohroženého jedince domoci se jistého útočiště, jakmile se ocitne mimo dosah této k úniku stimulující hrozby. Členské státy EU ve shodě sdílí lidskoprávní étos, který artikuluje Listina základních práv EU coby součást unijního primárního práva. Hledá-li tedy občan třetího státu ochranu před formami útlaču podle § 12 zákona o azylu, má tak učinit bezprostředně po vstupu na území prvního členského státu EU, a to žádostí o mezinárodní ochranu adresovanou jeho správnímu orgánu. Jinak zavdává příčinu k seriózním úvahám stran jiných motivů k podání dotčené žádosti, než jsou ty motivy, jež kvituje pododvětví azylového práva. Žalobce navštívil Lotyšsko a Polsko, které jsou jako ČR členskými státy EU. V Lotyšsku ani v Polsku se ovšem o žádnou legalizaci svého pobytu žalobce nepokusil. Ostatně i v ČR požádal o azyl až po svém zajištění.
10. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) vydal usnesení ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 Azs 73/2017-17 s následným argumentačním jádrem: „V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize.“ Čemuž na úrovni unijní judikatury v agendě azylového, potažmo cizineckého, práva věnoval entrée rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech sp. zn. C-411/10 a C-493/10: „Z přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.“ Vzhledem k odkazované zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy EU žalovanému, stejně jako státní správě ČR en bloc, přináleží povinnost důvěry v plnou realizaci unijních právních standardů pod jurisdikcí každého z členských států EU, k níž jakožto podmnožinu nutno vztáhnout povinnost důvěry v pomoc skýtanou paušálně osobám s azylově relevantním příběhem. Spatřováno nastíněným prizmatem, shledává soud právně souladnou dikci napadeného rozhodnutí o tom, že azylová žádost: „... byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve...“ Možnost tzv. standardního posouzení žalobcovy azylové žádosti ve vazbě k otázce zajištění, resp.

zvláštních opatření žalovaný s ohledem na judikaturu NSS dostatečně zdůvodnil, a to na str. 2-3 napadeného rozhodnutí. Soud k tomu pouze dodává, že o azylové žádosti se rozhoduje ve zvláštním řízení, u něhož dopředu nelze vyloučit zjištění azylově relevantních informací správním orgánem. Pro potřeby řízení o zajištění je azylová žádost posuzována především podle výchozího kontextu, jež představuje zejména to, za jakých okolností žadatel o mezinárodní ochranu požádal. V případě žalobce až po svém zajištění, jakkoliv možnost k tomuto měl již dříve.

11. Ze shora uvedených důvodů by podle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR, poněvadž pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu, tzn. neoprávněně. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR zcela ignoroval. Žalovaný tudíž dospěl k závěru, že z jednání žalobce bylo zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to patrně nejen ČR, ale i dalších států EU, a tak jak průběh azylového řízení, tak případnou realizaci správního vyhoštění mařit. Ostatně žalobci bylo již dříve uloženo správní vyhoštění a udělen výjezdní příkaz, což ovšem nerespektoval a nadále setrval na území ČR. Žalovaný správní orgán tak správně shledal, že žalobce svými kroky potvrdil svůj negativní vztah k právnímu řádu ČR a EU obecně. Žalobce by tedy velmi pravděpodobně nerespektoval své povinnosti ve smyslu zákona o azylu.
12. Soud dále k výše uvedené námitce poznamenal, že žalovaný správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, jež odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu (str. 2-4 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, protože žalobce porušoval zákony ČR a existuje riziko, že v tomto přístupu bude pokračovat. Pod tíhou výše předložených faktorů shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil.
13. Kauza žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, vede soud k jednoznačnému závěru o existenci důvodné obavy, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. Tento závěr jen potvrzuje žalobcovo předchozí chování. Z něho si soud dovoluje (konkrétně z pobytové historie žalobce) vyvodit důvodnou obavu, že žalobce nebude mít zájem dobrovolně přistoupit na spolupráci s českými správními orgány. Ta totiž může vyústit v žalobcovo správní vyhoštění. S ohledem na shora uvedené nebylo možné mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu použít, protože zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.
14. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, jenž říká: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“

15. Rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48 zahrnuje též právní větu ve znění: „Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.“ Pobytovou historii žalobce a s ní související potenciální rizika žalovaný zohlednil, jak ostatně dokládá vedle samotného napadeného rozhodnutí i výše rozvinutá argumentace soudu.
16. K délce zajištění ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovuje: „Ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.“ Žalobce byl zajištěn napadeným rozhodnutím dne 22. 8. 2023 do dne 14. 2. 2024, tedy na dobu, které zákonem dané rozmezí nepřekračuje. Důvody délky zajištění žalovaný podrobně vylicil na str. 4 napadeného rozhodnutí, a to s ohledem na nároky azylového správního řízení.
17. K výtce žalobce ohledně omezeného pohybu důsledkem zajištění a vyloučeného stálého kontaktu s příbuznými soud uzavírá, že tyto charakteristiky plynou z každého omezení osobní svobody z podstaty. Soud rovněž dodává, že žalobce mu doposud nepředložil odborné zprávy podporující žalobcovo tvrzení o zdravotním (přesněji psychickém) stavu.
18. K závěru se soud v krátkosti zastaví nad naznačenou myšlenkovou konstrukcí žalobce, v níž nelegální pobyt není natolik společensky škodlivou skutečností, aby značil nedostatek respektu k právnímu řádu. Legálnost, resp. nelegálnost pobytu na území ČR přitom nastavuje základní vztah mezi cizincem a hostitelským státem. Cizinec, který se vědomě pohybuje na území státu, aniž by se svůj pobyt snažil nevynuceně, tj. bez tlaku okolností jako zajištění, legalizovat, od začátku demonstuje neochotu podřídit se pravidlům hostitelského prostředí.
19. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 25. září 2023

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně